

Ἄνν. Μετόχ. Στρόπον.) Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Κόνιτς. Κουκούλ. Παραμυθ.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Ἀρματωλικ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Ὁξύν. Φάρσαλ.) Θράκ. (Λίμν. Μάδυτ. Περίστασ.) Μακεδ. (Βόιον Βροντ. Γαλατ. Γήλοφ Γρεβεν. Δαμασκ. Λόφ.) Πελοπν. (Μεσσην.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Ἀσπρόπυργ. Ἀστακ. Γραν. Καλοσκοπ. Κολάκ. Λεπεν. Παρνασσ. Σπάρτ. Φθιώτ. Φτελ.): Ἰδῶ γρικιάζ'ρι τὰ πρόβατα Καλαμπάκ. Γρέκισαν 'ς τοῦ γούπατου τὰ πρόβατα Δωδών. Πήγαν μονναχά τ'ς κὶ γρέκισαν τὰ πρόβατα μέσ' 'ς τὴ σπ'λιά Αἰτωλ. Εἶνι γρικιασμένα τὰ πρόβατα αὐτόθ. Ἰκεῖ πᾶν κὶ γρικιάζ'ρι τ' ἀγριού'δα κάθε μέρα αὐτόθ. Τὰ ζὰ γρικιάσανι Λεπεν. Τὰ πρόβατα γρικιάζον 'ς τ' ἀπάγκωο Παρνασσ. Γρέκισαν τὰ πιδιά (ἡσύχασαν, ἐκοιμήθησαν) Γραν. Ποῦ θὰ γρικιάσουμι ἀπόψι; (ποῦ θὰ κοιμηθῶμεν ἀπόψε;) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Σὰν τὰ μερμήγκια περπατοῦν, σὰν τὰ μελίδδα βάζουν, σὰ 'ς τὸ μελισσοβότανο 'ς τὰ γρέκια τους γρεκιάζουν (ἐνν. τὰ πρόβατα βάζουν=βουίζουν) Ἡπ. 2) Παραμένω εἰς τὴν φωλεάν μου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Β) Μεταβ. 1) Ὁδηγῶ, εἰσάγω τὴν ἀγέλην εἰς τὸ ποιμνιοστάσιον ἢ φέρω αὐτὴν εἰς τόπον κατάλληλον πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ διανυκτέρευσιν Εὐβ. (Μετόχ. Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Μαργαρ. Παραμυθ. Πλατανούσ.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Ἀρματωλικ. Ὁξύν.) Μακεδ. (Βροντ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δαμασκ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καστορ. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀρτοτ. Ἀσπρόπυργ. Ἀστακ. Γραν. Λεπεν. Φθιώτ. Φωκ.) — Λεξ. Βλαστ. 290: Ποῦ τὰ γρέκισες πόψε τὰ γίδια; Μετόχ. Γρεκιάζω τὰ πρόβατα (ὁδηγῶ τὸ ποίμνιον εἰς τὸ γρέκι) Καλάβρυτ. Εἶναι 'να 'θαδί και τό 'καμα γρέζ' και γρεκιάζω τὰ πρόβατά μ' Μαργαρ. Γρέκισα τὰ πρό'τα μας 'ς τὰ Ρόγια Βροντ. Θὰ γρικιάσουμι τὰ γίδια 'ς ν' Ἀλατσία ἀπ' κάτω Δεσκάτ. Ποῦ τὰ γρικιάζ'ς τὰ γίδια; Γραν. Τὰ γρέκισαν 'ς τοῦ χουράφ' τὰ πρόβατα γιὰ νὰ κουπρίσ'ρι Αἰτωλ. Συνών. σ τ α λ ί ζ ω. 2) Φονεύω τινά Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν. Παρνασσ. Ὑπάτ.): Θὰ σὶ γρικιάσου Ὑπάτ. Τόρρ'ξι μίνια κὶ τὸν γρέκισι (τοῦ ἔρριξε μιὰ τουφεκιά καὶ τὸν ἐφόνευσε) Γραν. Τὸν ἦθραν γρικιασμένον ἀδικεῖ π' τὸν βάρισαν (τὸν ἦθραν νεκρὸν ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου τὸν ἐκτύπησαν) Αἰτωλ. 3) Συλλαμβάνω τινά ἐπ' αὐτοφώρῳ διαπράττοντα κακόν τι Πελοπν. (Λιγούρ.): Τὸν γρέκισαν νὰ κλέβῃ κόττες. 4) Εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν τῶν κτιστῶν, δέρνω, κυπῶ Πελοπν. (Λαγκάδ.): Ἡ κόταινα σήμερα γρέτσισε τὴν κοτοπούλα της (ἡ κυρία σήμερα ἐκτύπησε τὴν κόρην της). Τόνε γρέτσισε! αὐτόθ.

γρεκιάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γρικιάρ'κους Στερελλ. (Γραν.)

Ἐκ τοῦ γ ρ ε κ ι ἄ ρ ι κ ο, οὐδ. τοῦ ἁμαρτ. ἐπίθ. γ ρ ε κ ι ἄ ρ η ς.

Ὁ συνηθισμένος νὰ μεταβαίνει τὴν κανονικὴν ὥραν εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεώς του ἐνθ' ἄν.: Γρικιάρ'κα γίδια (γίδια τὰ ὅποια ἐπιστρέφου, μόνον τῶν τὴν κανονικὴν ὥραν εἰς τὸν τόπον ἀναπαύσεως ἢ διανυκτερεύσεως τῶν) Στερελλ. (Γραν.) Γρικιάρ'κους ἀνθροῦπους (ὁ τακτικός, ὁ ἀναπαύομενος ἢ κοιμώμενος πάντοτε τὴν ἰδίαν ὥραν) αὐτόθ.

γρέκισμα τό, Ἡπ. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Μεσσην.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ ε κ ι ἄ ζ ω.

Ὁ καταυλισμὸς τοῦ ποιμνίου πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ διανυκτέρευσιν ἐνθ' ἄν.: Τόπους γιὰ γρέκισμα τοῦ βράδ' Αἰτωλ. Συνών. σ τ α λ ί σ μ α.

γρέμπα ἡ, Ἡπ. (Μαργαρίτ.) γρέβα Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. γρέβα Ἡπ. (Ἰωάνν. Παραμυθ.) γρέμπος ὁ, ἐνιαχ. γκρέμπος Ἡπ. (Κόνιτς.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *greppa* (=πλευρὰ κρημονοῦ, ἐπικλινὴς βράχος), τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Σλαβ. *greben*. Ὁ τύπ. γ ρ έ μ π ο ς κατὰ τὸ συνών. τ ο ι χ ο ς.

1) Ὁ τοῖχος, ἰδίως ὁ ἀναλημματικός, ἐπὶ ἐπικλινῶν κτημάτων Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Κόνιτς. Μαργαρίτ.) Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Πήανε νὰ χτίσουν γρέβα καὶ μέσα σὲ μιὰ καπάσα βρήκανε λεφτὰ (καπάσα=πίθος) Μαθράκ. Κάναμε τσι γρέβες μὲ ξερολιθιά Ἐρεικ. Πᾶμε μὲ τὸν ἀφένδη μου 'ς τὰ Σώχωρα καὶ φκεάνουμε τσι γρέβες (ἀφένδης=πατήρ) Ὁθων. Ἐγρεμίστηκε ἀπὸ τὴ γρέβα καὶ τσάκισε τὸ ποδάρι του αὐτόθ. Ἐμένα μῶμαθε ὁ πατέρας μου νὰ κάνω γρέβες Παξ. Φοραδίζ' ὄρματον γκρέμπο (κατασκευάζει καλὸν τοῖχον) εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν τῶν κτιστῶν) Κόνιτς. Ἡ λ. καὶ ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1673 ἐκ Παξῶν. Βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Παξῶν 71, 4 ἀνὰ ἀλλάζουν καὶ τὴν γρέμπα κάτω ἔως μία σποριά. Συνών. α ἱ μ α σ ι ἄ 1, ἄ ρ μ α κ ἄ ς 1β, ἄ ρ μ ἄ κ ι 1, ἄ ρ μ α κ ο ὕ λ α, ἄ ρ μ α κ ο ὕ λ ι, λ ι θ ι ἄ, μ ἄ ν τ ρ α, μ α ν τ ρ ὀ τ ο ι χ ο ς, ξ ε ρ ο λ ι θ ι ἄ, ξ ε ρ ὀ μ α ν τ ρ α, ξ ε ρ ὀ τ ο ι χ ο ς, π ε ζ ο ὕ λ α, π ε ζ ο ὕ λ ι, τ ο ι χ ο ς. β) Σωρὸς λίθων Ἡπ. (Ἰωάνν.) Συνών. ἄ ρ μ α κ ἄ ς 1, ἄ ρ μ α κ ἄ δ ι, ἄ ρ μ α κ α δ ι ἄ. 2) Ἐδάφος ἐπικλινές, κτήμα ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους, τοῦ ὁποίου τὸ χῶμα συγκρατεῖται δι' ἀναλημματικοῦ τοῖχου Ἡπ. (Παραμυθ.)

γρεμπανιάζω ἐνιαχ. γραμπανιάζω Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ έ μ π α ν ο.

Ἐπὶ ἀγρῶν ἢ ἀμπέλων, μένω ἀκαλλιέργητος ἐνθ' ἄν.: Ἡφηκένε τ' ἀμπέλια ντον κ' ἡγραμπανιάσανε. Ἰων. (Κρήν.)

γρέμπανο τό, Ἡπ.—Δ. Σολωμ., Ἀπαντα, ἐπιμ. Α. Πολίτη, Α', 60 γρέβανο Κύθηρ. γρέμπανον Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) γκρέμπανο Σ. Σκίπ., Νύχτα πρωτομ., 13 γκρέμπανον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. γρέβανο Ζάκ. γράμπανο Ἰων. (Κρήν.) Χίος γράβανο Θήρ. Νάξ. (Σκαδ.) Μύκ. Πάρ. Τῆν. γράπανο Πάρ. γρέμενος Κορσ. γρέμπανος ὁ, Ἀμοργ. — Κορ., Ἀτακτ. 4, 87 Miklosich, Slav. Elem. 63, 543 G. Meyer, Neugr. Stud. 2, 24-25 Σ. Σκίπ., Τσιγγανόθ., 40 — Λεξ. Λάουνδ. Λεγρ. Μπριγκ. γράμπανος Ἰων. (Κρήν.) γραβάνα ἡ, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *grebani* (=βράχοι, κρημονοί), τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Σλαβ. *greben*. Ὁ τύπ. γ ρ έ μ π α ν ο ς καὶ εἰς Σομ.

1) Κρημονός, βράχος, τόπος βραχώδης καὶ δύσβατος ἐνθ' ἄν.: Ἡ ὄκθα ἐναι γράβανα (ὄκθα=τὸ τμήμα τοῦ ἀγροῦ τὸ μὴ δυνάμενον νὰ καλλιιεργηθῇ διὰ τοῦ ἀρότρου) Τῆν. Ἐκεῖνα τὰ μέρη εἶναι ὅλο γράβανα Νάξ. || Ποιήμ.

Τοὺς ζουπᾶνε πίνοντας καὶ μεθοκοπῶντας καὶ κατόπι λείβανα κὶ ἔρμους σκελετοὺς ρίχνουνε 'ς τοὺς γρέμπανους καὶ 'ς τοὺς ἐγκρεμοὺς Σ. Σκίπ., Τσιγγανόθ., 40.

Μὲ τὸ κουδούνι 'ς τὸ λαιμὸ | τὰ γρέμπανα ἐπερπάτει, ντὶν ντὶν ντὶν ντὶν κουδούνιζε | 'ς τὸ νεκρικὸ κρεββάτι Δ. Σολωμ., ἐνθ. ἄν. Συνών. γ ρ έ μ π ι. β) Μέρος ἀγονον Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Σκαδ.) Πάρ. Χίος: Εἶναι κὶ αὐτὸς νοικοκύρης μὲ δύο τρία γράβανα Πάρ. Ἡφηκένε τ' ἀμπέλια ντον κ' ἡγενήκενε γράμπανα Κρήν. 2) Εἶδος θαλασσίων χόρτων Ἰων. (Κρήν.): Ἡ θάλασσα ἔχει πολλὰ γράμπανα. 3) Ἐπι-

